

DON BOSCO

 magazine

**Leerlingen Don Bosco Brussel
koken elke week voor
leerkrachten én salesianen**

**Vrijwilligersorganisatie 2GO
helpt kwetsbare jongeren
aan een rijbewijs**

't Is maar voetbal

Tim Bex — *Hoofredacteur*

Een paar jaar geleden schafte ik me een abonnement aan in de sfeertribune van voetbalclub Oud-Heverlee Leuven en ieder jaar verleng ik dat braafjes. Ik hoor u al denken: 'Hooligan!' Dat begrijp ik. Voetbalsupporters komen niet altijd even positief in het nieuws. Begrijpelijk. Ook wanneer ik in de tribune om me heen kijk, zie en hoor ik heel wat taferelen waarbij ik stevig moet fronsen. Maar goed, voor mij is zo'n 'matchday' een moment van ontspanning en vooral een moment van reünie. Een fijn weerzien met vrienden. Met een tiental oudgedienden van de Chiro verzamelen we twee-wekelijks om voetbal te kijken, maar vooral om plezier te maken en bij te praten.

De laatste weken valt me iets op: enkele plaatsen verder staat een vijftiger die het begrip 'supporter' volgens mij niet goed begrijpt. Volgens hem gaat alles fout vanaf het eerste fluitsignaal: elke pass een verkeerde keuze, ieder duel te zwak en zelfs de mentaliteit en het karakter van de spelers schieten tekort. "Bende losers!" klinkt het geregeld in mijn linkeroor. Tot die goal valt. Opeens zijn het helden. Wereldspelers. Toppers. De vreugde is groot, maar van korte duur. Eén verloren bal later worden het weer losers.

"'t Is maar voetbal", denk ik bij mezelf, maar ergens weet ik dat het breder gaat. Op sociale media zie je hetzelfde spel: toetsenbord-ridders die jong en oud met de grond gelijk maken. Omdat iemand anders denkt, voelt of kiest. Of niet goed genoeg is. Omdat een verhaal niet bij hen past. Een ding hebben ze gemeen: de rest van de maatschappij is per definitie 'een bende losers'. Het stopt niet online: ook in de echte wereld oordelen we te snel. Ik betrap mezelf er ook soms op. Maar wie zijn wij om te beslissen of iemand goed of slecht is na één misstap, na één foute pass?

Misschien is het goed dat we af en toe falen, dat we ons soms niet herkennen in een verhaal of het niet altijd eens zijn met een keuze. Dat maakt ons mens. En misschien is het dan de kunst om waar te nemen, even stil te zijn en te beseffen dat één fout niemand volledig definieert.

Josse

Josse Vanhoutte is 25 jaar en stafmedewerker Vorming bij Bosco Base. Ze houdt van vorming geven, volgen en zo jongeren doen groeien. In haar vrije tijd is ze vrijwilliger bij Kazou, de jeugddienst van de Christelijke Mutualiteit. Daarnaast gaat ze veel wandelen in de natuur en is ze creatief (kleden naaien) en sportief (zwemmen) bezig. Verderop in het magazine leer je Josse beter kennen aan de hand van de vier elementen van het oratoriocriterium: thuis, school, speelplaats en zinplek.

colofon

Don Bosco magazine is een gratis driemaandelijks uitgave van de Salesiaanse Familie voor de beweging rond Don Bosco. Meer info op www.donbosco.be
Hoofredactie en redactie: Tim Bex (TB), Bart Decancq (BD), Anja Hoozeveld (AH), Peter Malfliet (PM), Hannes Dedeurwaarder (HD) • **Vormgeving:** Capone (www.capone.be) • **Coverfoto:** Stephanie De Becker • **Illustratie:** Kürt Maes (p34) • **Druk:** Van der Poorten nv Leuven • **Verantwoordelijke uitgever:** provinciaal Bart Decancq, François Gaystraat 129 1150 Brussel **Abonnement:** gratis aan te vragen bij dbmedia@donbosco.be (Vlaanderen) en info@donbosco.nl (Nederland). Uw persoonlijke gegevens zijn voor u ter inzage. Ze worden nooit aan derden doorgegeven en dienen enkel voor de verzending van Don Bosco magazine. **Giften:** voor Vlaanderen steeds welkom op Don Bosco Centrale vzw BE27 4272 1008 4573 en voor Nederland op Stichting Don Bosco NL88 INGB 0000 7140 05 met vermelding van 'Don Bosco magazine'.

10

Joris Van den Baere (Jeugdhulp Don Bosco Vlaanderen)

"Voor kwetsbare jongeren en gezinnen een verschil kunnen maken, is zo belangrijk"

08

Nieuw programma 'Studio Bosco'
focust op de kracht van dieren

"Bij dieren kom ik tot rust en kan ik gewoon mezelf zijn"

15

Missionaris Uday (27) voelt zich al helemaal thuis in België

"Nog nooit zoveel verschillende soorten brood gezien"

16

Smartphoneverbod op school
geen wonderoplossing

"De regels zijn te streng en erg onduidelijk"

22

Provinciaal Bart Decancq wakker
geschud door bezoek aan India

"We mogen jongeren die uit de boot vallen niet uit het oog verliezen"

02 **Intro**

03 **Inhoud**

04 **Project in de kijker**

Leerlingen Don Bosco Brussel koken voor de salesianen

06 **Projecten in de kijker**

18 **Het vuur van Don Bosco**

Don Bosco Straatvisie

19 **Column**

20 **Het Getal**

Twee belangrijke vrouwen uit Don Bosco's leven

26 **De Speelplaats**

28 **Reportage**

2GO vzw helpt kwetsbare jongeren aan een rijbewijs

32 **Don Bosco in beeld**

34 **Geloof in actie**

36 **Avondwoordje**

Leerlingen Don Bosco Brussel koken iedere vrijdag voor de salesianen

“Hun dankbaarheid is hartverwarmend”

Erwtensoep met rookworst als starter, een sappige entrecote met ‘pommes pont neuf’ en provençaalse saus als hoofdgerecht en een smeuïge vanillepudding om af te sluiten. Het lijkt wel een menu uit een verfijnd restaurant, maar hier staan geen professionele koks achter de pannen, wel leerlingen van Don Bosco Brussel. Elke vrijdagmiddag bereiden zij, onder begeleiding van leerkracht Wim, een heerlijk menu voor de salesiaanse gemeenschap die in hetzelfde gebouw woont.

Bij aankomst in de school hangt de geur van warme soep al in de gang. In de keuken tikken messen ritmisch op de snijplanken, een oven gaat open en een wolk warmte rolt naar buiten. Iemand veegt geconcentreerd de rand van een bord schoon, terwijl andere leerlingen kriskras door de ruimte lopen. Wanneer ik naar leerkracht Wim vraag, kijkt de 19-jarige Wiktorja even op. “Chef”, roept ze. Oh, ‘Chef Wim’ dus.

Vergeeten vrijdag

Het is intussen een gewoonte geworden: iedere vrijdagmiddag kunnen de salesianen van de gemeenschap genieten van een heerlijk driegangenmenu, gemaakt door de leerlingen van de school. “Dit initiatief kwam er eigenlijk uit praktische overwegingen”, verduidelijkt leerkracht – ik bedoel chef – Wim Vanhees, die intussen aan zijn vijfde schooljaar bezig is. “Op onze campus vind je een school,

een internaat, maar dus ook salesianen. Vier van de vijf dagen wordt er door de keukenmedewerkers van het internaat voor hen gekookt, maar op vrijdag zijn die er niet. Daar begint ons verhaal..."

Het verhaal van leerlingen zoals Wiktoria, een goedlachse Poolse die intussen in haar zesde en laatste jaar 'restaurant en keuken' zit. "Wij volgen een duaal leertraject", legt ze uit. "Dat betekent dat wij de eerste drie dagen van de week gaan werken en vervolgens twee dagen naar school komen. Op donderdag volgen we vooral algemene vakken, op vrijdag staan we in de keuken om te koken voor 'de paters' en voor de leerkrachten die naar het restaurant komen."

Leerrestaurant

U leest het goed: niet alleen de salesianen, maar ook leerkrachten kunnen aanschuiven. "Een aantal weken op voorhand stel ik een menu samen dat ik verspreid via Smart-School", vertelt Wim. "Op die manier kunnen leerkrachten zich inschrijven om ook eens in ons leerrestaurant te komen eten. We hebben een vaste

'harde kern' die vaak komt, maar evenzeer collega's die sporadisch langskomen. Volledig volzet kunnen hier ongeveer twintig personen plaatsnemen. Dat is als je de salesianen niet meerekent, want zij hebben iets verder een aparte eetruimte."

Koken voor je leerkracht, het lijkt me best stressvol. "Dat valt best mee", lacht Wiktoria. "In het algemeen vind ik het hier qua omgang met de klanten iets fijner en makkelijker dan op de professionele werkvloer. Hier ken je de meeste mensen, dat is elders niet zo. Bovendien wordt het hier eerder

weggelachen als je een foutje maakt. De leerkrachten gaan zich niet snel boos maken, ze zijn erg vergevingsgezind."

Makkelijke klanten

Maar de meest dankbare klanten? Dat zijn de salesianen. 'De paters', zoals Wiktoria ze noemt. "Over een band spreken is misschien wat te veel van het goede, maar we kennen hen intussen vrij goed", glimlacht Wiktoria. "Ze weten wie we zijn en kennen zelfs onze namen. Ze zijn ook altijd vriendelijk en ontzettend dankbaar. Koken voor zo'n publiek is natuurlijk fijn. Dat zorgt voor minder stress. Een van de salesianen komt ook regelmatig de keuken binnen: 'we zijn er weer klaar voor', zegt hij dan. 'Wij ook', roepen we vrolijk terug. (lacht) Ik vind het echt superlief dat ze hun dankbaarheid zo uitdrukkelijk tonen. Dat doet wel iets."

Wat begon als een praktische oplossing, groeide intussen uit tot een vaste en warme traditie. Eentje waartoe de salesianen graag hun steentje bijdragen. "Ze betalen ook voor de maaltijden", verklapt Wim. "Dat helpt ons om de opleiding betaalbaar te houden. Op die manier kunnen we de inschrijvingskosten voor de leerlingen drukken. Zo is dit project een win-win voor iedereen. Voor de leerlingen is dit een prima leerschool en de salesianen krijgen elke vrijdag een lekkere maaltijd voorgeschoteld. Ideaal zo!" (TB) — ✚

Leerkracht Wim begeleidt de leerlingen deskundig.

Volle focus in de keuken.

Leerlingen VBS Zevergem delen gedichten en tekeningen uit

Naar jaarlijkse traditie trokken de leerlingen van VBS Zevergem naar aanleiding van Gedichtendag en de Poëzieweek de straat op. Ze deelden er met veel enthousiasme gedichten en tekeningen uit aan de dorpelingen. “Het is een traditie op onze school om tijdens de Poëzieweek naar buiten te komen”, vertelt directeur Leen Tytgat. “In de klas maken de leerlingen tekeningen en schrijven ze gedichten, vervolgens trekken we eropuit. We wandelen door het dorp en delen onze werkjes uit aan de inwoners van Zevergem. Tijdens de wandeling leren

de leerlingen veel over het dorp, maar we brengen hen intussen ook verkeerseducatie en veiligheid bij. Door de gedichten uit te delen, zorgen we ook voor verbinding met de buurt. We krijgen heel wat berichtjes van buurtbewoners die de actie wel weten te appreciëren. Bovendien zorgt deze creatieve aanpak ervoor dat onze leerlingen plezier beleven aan taal. Kinderen grijpen niet vaak naar poëzie en door hun creativiteit aan te wakkeren, prikkelen we hun nieuwsgierigheid naar taal.”

‘Pannenkoekenmoment’ verbindt jeugdrechters en jongeren

Elk jaar nodigt Campus De Bist, waaronder leefgroepen Vreugdeborg Kessel en Beukenhof Lier van vzw Jeugdhulp Don Bosco Vlaanderen vallen, de jeugdrechters van hun jongeren uit om gezellig mee pannenkoeken te komen eten en een babbeltje te doen. Een succesrecept! “Jongeren ouder dan twaalf jaar ontmoeten hun jeugdrechter jaarlijks in een formele setting, kinderen jongeren dan twaalf jaar horen enkel spreken over een jeugdrechter en hebben zelfs geen ontmoeting”, vertelt hoofdbegeleidster Evi Haepers. “Die manier van werken kan soms afschrikken of een grote afstand creëren tussen de jeugdrechter en de jongere. Het is ook belangrijk dat er verbinding is. Dankzij dit ‘pannenkoekenmoment’ zien onze jongeren ook de ‘menselijke kant’ van een jeugdrechter, want die wordt soms als een soort van ‘boeman’ gezien bij gedwongen plaatsingen. Naast de gezelligheid en de laagdrempelige gesprekken waar dit moment voor

zorgt, krijgen de jeugdrechters ook wat meer zicht op het leefklimaat in de groep én kunnen de jongere kinderen (-12 jaar) ook eens in gesprek gaan met de jeugdrechter. We hopen dat jongeren dankzij deze ontmoetingen ook minder stress ervaren als ze voor de jaarlijkse zitting worden opgeroepen.”

Hoe gebruik je artificiële intelligentie als study buddy?

Artificiële intelligentie (A.I.) is niet meer weg te denken uit ons leven en al helemaal niet uit dat van jongeren. Don Bosco Zwijnaarde kiest er daarom voor om niet te focussen op het omzeilen van A.I., maar op het verantwoord en zinvol gebruik ervan. Vanuit die visie organiseerde de ouderraad in februari de lezing ‘A.I. als study buddy’. “Tijdens de lezing kregen geïnteresseerde ouders, leerlingen en leerkrachten een toegankelijke uitleg over hoe generatieve A.I. werkt, hoe het ons kan ondersteunen bij het studeren en wat de mogelijkheden zijn binnen een leeromgeving”, aldus de ouderraad. “Daarnaast werd er stilgestaan bij het leren prompten, maar zeker ook bij de valkuilen en risico's van A.I., want die zijn er natuurlijk ook. Tot slot kregen de aanwezige ouders concrete handvatten om hun kind hierin te begeleiden.” De lezing werd verzorgd door leercoach en auteur Tommy Ogenhaffen. Hij schreef onder meer de boeken ‘Leren. Hoe? Zo!’ en ‘Mind The Map’ en heeft meer dan 20 jaar ervaring in het begeleiden van jongeren, ouders en leerkrachten.

Don Bosco Apeldoorn strijdt tegen uitzichtloosheid bij jongeren in azc

“Wij proberen de jongeren in het azc structuur, veiligheid en een gevoel van normaliteit te bieden in een periode die vaak wordt gekenmerkt door onzekerheid en stilstand”, vertelt projectcoördinator Eli. Het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA) in Don Bosco Apeldoorn een geschikte partner om jongeren in het asielzoekerscentrum (azc) meer te bieden en zo verveling en de negatieve gevolgen daarvan te verminderen. “Door consistent aanwezig te zijn en actief aan te sluiten bij hun leefwereld bouwen we aan vertrouwen en duurzame relaties. Sport vormt een belangrijk onderdeel van dit werk. Via sportactiviteiten kunnen jongeren hun energie kwijt, spanning reguleren en op een laagdrempelige manier contact maken. Sport zorgt voor ritme, stimuleert samenwerking en vergroot zelfvertrouwen en weerbaarheid. Vanuit deze verbinding ontstaat ruimte voor gesprek, begeleiding en persoonlijke ontwikkeling. Binnen ons team zijn twee jongerenwerkers betrokken die zelf een vluchtverleden hebben. Hun ervaringsdeskundigheid zorgt voor herkenning en vertrouwen bij jongeren. Zij begrijpen de onzekerheid, het wachten en het zoeken naar houvast niet alleen professioneel, maar ook vanuit eigen ervaring. Dit maakt de begeleiding gelijkwaardig, geloofwaardig en dichtbij. De impact van ons werk is zichtbaar in jongeren die weer perspectief ervaren, verantwoordelijkheid nemen en zich gezien en gehoord voelen – niet als dossier, maar als mens.”

Heb je zelf een project dat je graag in de kijker wil zetten? Geef dan een seintje via dbmedia@donbosco.be

Thuis

“Er staat altijd een extra potje eten klaar”

Thuis is voor mij zowel een plaats als een persoon. Als ik denk aan mijn familie of vrienden, dan voel ik me thuis. Momenten zoals spelletjesavonden, waar we ook zijn, geven me hetzelfde gevoel als ‘thuis’ zijn. Het gaat voor mij over de open sfeer, er mogen zijn en vooral jezelf kunnen zijn! Ik hou dan ook van een zeer gastvrije sfeer en open-deur-gegeven in mijn eigen huis. Er staat altijd een extra potje eten klaar voor wanneer iemand toevallig zou binnenvallen. Dat is voor mij thuis zijn: anderen zich thuis kunnen laten voelen. En wat is een betere manier dan te kunnen zeggen: ‘Natuurlijk mag je binnenkomen! Wil je iets eten of drinken? We hebben genoeg voor iedereen.’ Bij Bosco Base kom ik vaak in contact met jongeren die zeer geëngageerd zijn en aan het begin staan van hun avontuur binnen het animator-zijn. Voor hen probeer ik een thuisgevoel te creëren door te luisteren en er te zijn. Waar ze ook over willen praten, ik ben er. Hierin probeer ik ook door te vragen. Ik neem geen genoegen met ‘het gaat wel goed.’ Ik wil weten waarom en wat ervoor zorgt dat je gelukkig bent vandaag. De eerste dagen op bijvoorbeeld een cursus zie ik dat jongeren dat onwennig vinden. De volgende dagen? Een spraakwaterfall als ik in hun buurt ben. De laatste dag hebben we steeds een coachingsmomentje. Het warmt mijn hart als ik ze dan hoor zeggen: ‘Je kent mij echt, bedankt om dat te zien’ wanneer ik mijn blik op hun animator-zijn uitleg. Dat is voor mij een thuis voor jongeren.

Nieuw programma 'Studio Bosco' focust op de kracht van dieren

Voor Martha is De Kruiskenshoeve één van de weinige plekken waar ze echt tot rust kan komen. Op school, in het internaat en in de psychiatrische instelling waar ze verblijft, loopt het moeilijk. Maar tussen de dieren voelt ze zich veilig en gehoord. "Aan het eind van de dag wandel ik hier altijd buiten met een glimlach", vertelt ze. Het verhaal van Martha is slechts één van de vele verhalen die te zien zijn in het gloednieuwe studioprogramma 'Studio Bosco'. In de eerste aflevering, die zo'n 30 minuten duurt, gaan we in gesprek met Karleen, leerkracht en dieren-therapeut in Basisschool Don Bosco Heverlee. Daarnaast maken de kijkers kennis met zorghond Ninja van Don Bosco Genk en ontmoeten ze Grigio, de mysterieuze hond van Don Bosco. Allemaal verschillende verhalen, maar met één rode draad: dieren die het leven van jongeren veranderen.

Het volledige programma is te bekijken op het YouTube-kanaal van Don Bosco Vlaanderen & Nederland of via de QR-code.

Jeugdhulpmicrobe heeft algemeen directeur Joris Van den Baere stevig te pakken

“Pijnlijke gebeurtenis deed me twijfelen, maar het bleef kriebelen”

Op 1 januari 2025 werd Joris Van den Baere aangesteld als algemeen directeur van vzw Jeugdhulp Don Bosco Vlaanderen. Hij volgde Cyriel Craeghs op, die na 37 jaar de fakkel doorgaf. Geen kleine schoenen om te vullen. Intussen is Joris ruim een jaar aan de slag. Ingewerkt, gedreven en vastberaden om de sector – want de jeugdhulpmicrobe heeft hem duidelijk te pakken – op de kaart te zetten.

Ik ontmoet Joris in het onthaal-, oriëntatie- en observatiecentrum (OOOC) De Bries op de campus in Drongen, een van de weinige Don Boscolocaties waar ik nog niet eerder kwam. Een smal grindweggetje leidt naar een alleenstaand gebouw, verscho- len in het groen en met prachtig uitzicht op een vijver. Op een zonnige dag zou je deze plek gerust idyllisch kunnen noemen. Maar wie hier binnenstapt, weet dat achter deze muren verhalen van vastgelopen thuissituaties of zoekende jongeren en ouders schuil- gaan. “Het verschil kunnen maken voor kinderen en jongeren die nood hebben aan extra ondersteuning, aan dat duwtje in de rug, aan die helpende hand. Daar doen we het met z’n allen voor.”

Die uitspraak benadrukt meteen je liefde voor een wel erg complexe sector.

“Ik denk dat die liefde vooral te maken heeft met de doelgroep(en) waar je voor werkt. Voor die kwets- bare jongeren en gezinnen een verschil kunnen maken, is zo belang- rijk. Ook al voel je dat niet altijd meteen. Want jongeren – en zeker pubers – bevinden zich in een fase dat ze zich liever afzetten dan dankbaar- heid tonen. Een grote uitdaging voor de mensen die dag in dag uit met deze jongeren werken: hoe en waar vind je dat lichtpuntje? Anderzijds merk je dat de jongeren op de een of andere manier toch hun dankbaarheid tonen. Meestal achteraf, soms tijdens het traject. Zij beseffen ook dat jij die reddingsboei was waar ze op dat moment nood aan hadden. Als ze dat uitspreken, raakt me dat. Dat zorgt ervoor dat je elke dag opnieuw zegt: ‘Daar doen we het voor. We gaan er weer tegenaan!’”

Je spreekt meteen over de mensen in het werkveld.

“Dat klopt. Het is daar dat het belangrijkste werk wordt gerealiseerd.”

“Als jongeren hun dank uitspreken, raakt me dat”

Tot een jaar geleden stond je daar zelf met beide voeten in. Mis je het niet?

“Gemis zou ik het niet noemen. Ik was voor mijn aanstelling als algemeen directeur inderdaad afdelingsdirecteur in onder meer Don Bosco Vremde, OBC De Waai, OOOC De Bries en De Stormkering. Als algemeen directeur sta je iets verder van dat werkveld. Minder ‘met je botten in de modder’, bij manier van spreken. Maar ervoor zorgen dat je op een goede manier zaken faciliteert voor de mensen in het werkveld vind ik ook een prettige en belangrijke uitdaging. Als je die toestroom van jonge, enthousiaste mensen ziet, dan wil je ervoor zorgen dat zij in een goede werksetting en in een aangenaam team terecht komen en op een fijne manier hun job kunnen doen. Dat is óók een belangrijk iets om te realiseren.”

Van afdelingsdirecteur naar algemeen directeur van Jeugdhulp Don Bosco. Hoe ben je er eigenlijk ingerold?

“De jeugdhulpsector ken ik al heel lang, Don Bosco kwam pas later. *(lacht)* Ik was al een aantal jaren actief in de bijzondere jeugdzorg toen er in de instelling waar ik werkte een ernstige gebeurtenis plaatsvond: een wanhoopsdaad en het overlijden van een jongere. Dat was een zeer heftige gebeurtenis... Na een intense periode van opvolging voor collega's en familie verliet ik de sector met het idee dat het 'over and out' was. Een jaar later sprak een goede kennis me aan: 'Mis je de sector niet?' en ze stuurde me een vacature voor de directiefunctie in Don Bosco Vremde. Op dat moment beseftte ik dat ik de sector inderdaad miste. De start in Vremde is ook de start van mijn Don Boscoverhaal. Ik werd er meteen in de armen gesloten door salesiaan Jos Stevens, die er directeur van de salesiaanse gemeenschap was. Hij inspireerde me om me wat verder te verdiepen in het verhaal Don Bosco.”

En zoveel jaren later mag ik je een Don Boscokenner noemen?

“*(lacht)* Dat zou ik niet zeggen. Wat me vooral charmeert, is het familiegevoel dat bij Don Bosco heerst. Niet alleen in Vlaanderen, maar in de hele wereld. Als je bijvoorbeeld in Kaapstad rondwandelt en het Don Bosco-logo ziet, weet je: 'Hé, hier is ook een huis van Don Bosco.' Maar nog belangrijker: als de tijd het zou toelaten en je belt aan, dan voel je meteen die gelijkaardige, hartelijke sfeer. Dat is toch uniek.”

Over Don Bosco gesproken: hoe kan een priester die meer dan 150 jaar geleden in een totaal andere realiteit leefde en werkte toch nog inspirerend werken in de context van vandaag?

“Ik vind dat het makkelijkst te

omschrijven aan de hand van een doorlichting die we vorig jaar lieten realiseren. Er werd toen een analyse gemaakt van onze vzw: wat de uitdagingen zijn, waar onze sterke punten liggen, enzovoort. Wat duidelijk naar voren kwam, is dat we een zeer doorleefde missie en visie hebben, gedragen door alle deelwerkingen, zelfs door de organisaties die later zijn ingekanteld. Ik denk hierbij bijvoorbeeld aan De Wereld van Indra of 't Kinderkasteeltje. De medewerkers in deze organisaties zijn verbazend snel mee in het warme verhaal dat wij binnen Don Bosco proberen te schrijven. Maar wat Don Bosco in zijn tijd deed voor kwetsbare jongeren kan je natuurlijk niet naadloos vertalen naar wat we nu doen. Anderzijds kan je er wel heel wat dingen uit meepakken en daarrond beginnen werken. Dat doen wij zo actief mogelijk.”

Zo salesiaans mogelijk proberen werken ondanks het beperkt aantal salesianen?

“Op zich stond die verandering (het dalende aantal actieve salesianen) natuurlijk in de sterren geschreven. Overal waar een congregatie aan de wieg heeft gestaan, zie je die evolutie. Het is vooral belangrijk om een manier te vinden om de missie en visie levend te houden. En ik vind dat daar bij Don Bosco een heel duidelijke en sterke structuur staat. Er zijn heel wat goede initiatieven om dat te bewaren: we organiseren studiedagen waarbij we de brug leggen tussen de hedendaagse methodieken en onze hulpverleningsvisie, er worden Turijnreizen georganiseerd, Don Bosco Vorming & Animatie zorgt regelmatig voor inspirerende input, enzovoort. Intussen nam provinciaal Bart Decanq ook het initiatief om jaarlijks een intersectoraal overleg te

organiseren. Ook dat is een inspirerend initiatief! Daarnaast zijn er ook nog een aantal salesianen actief binnen onze sector. Zo is Carlo Loots voorzitter van Jeugdhulp Don Bosco Vlaanderen en is er aan de werking van De Takel in Oostende nog steeds een gemeenschap gekoppeld. Die salesianen zijn ook actief in het jeugdhuis.”

Vind je dat een meerwaarde?

“Jazeker! Op 31 januari, uitgerekend op het feest van Don Bosco, opende het jeugdhuis van De Takel opnieuw de deuren na een stevige renovatie. Tijdens dat feestelijk moment werden er filmpjes met getuigenissen van jongeren vertoond. In een van die fragmenten werd salesiaan Cirilo meermaals vermeld. Je voelde dat hij een soort van ‘grote broer’ voor die jongeren was. Op zo’n moment zie je dat de salesianen bijzonder gewaardeerd worden. Het is dus fijn dat we nog steeds op hun diensten mogen rekenen.”

“Ik vind dat er bij Don Bosco een heel sterke structuur staat om de missie en visie levend te houden”

De Takel, 't Kinderkasteeltje, Grienta en De Wereld van Indra zijn nog makkelijke namen, maar in jullie sector wordt ook meermaals gegooid met afkortingen zoals KDV, OBC, OOC of CKG. Mag ik je de pittige uitdaging voorschotelen om daar wat duidelijkheid in te brengen?

“We zijn in onze sector inderdaad gespecialiseerd in het gebruik van afkortingen en dus ook in onze vzw... (lacht) Op dit moment kan je Jeugdhulp Don Bosco Vlaanderen in drie grote pijlers verdelen. Ten eerste zitten we met Jeugdhuis De Takel binnen de sector jeugdwerk. Daar zetten we in op de vrije tijd van kwetsbare jongeren.

Ten tweede heb je het kinderdagverblijf waar baby's, peuters en kleuters van 0 tot 3 jaar worden opgevangen. Dit is een heel specifieke werking en heeft een aparte erkenning. En tot slot is er de jeugdhulpverlening zelf – in onze vzw de meest uitgebreide pijler. Daar gaan we kinderen, jongeren en hun gezinnen op maat begeleiden. Wat bedoel ik daarmee? Dat we inspelen op hun noden en hulpvragen. En die kunnen sterk verschillen. Soms gaat het om laagdrempelige ondersteuning, zoals huiswerkbegeleiding of het mee vormgeven van een alternatieve dagindeling. In andere situaties is er nood aan residentiële opvang, waarbij een jongere tijdelijk in een leefgroep verblijft. Aan het uiteinde van dat spectrum vind je bijvoorbeeld vzw Grienta (waar Jeugdhulp Don Bosco Vlaanderen een van de oprichters is) Daar verblijven jongeren die uit de maatschappij dreigen te vallen en die zich onder de radar van de hulpverlening bevinden. Het is nodig hen tijdelijk op te vangen ter bescherming van henzelf en de maatschappij. Zij hebben tijdelijk geen vrijheid om naar school of andere activiteiten te gaan; alles vindt binnen de muren van de instelling plaats. Vanuit die veilige structuur werken we aan hun terugkeer naar de maatschappij. Tussen die laagdrempelige ondersteuning en intensieve opvang ligt dus een heel breed spectrum aan jeugdhulp. Dat maakt het werk boeiend, soms complex en vooral heel divers.”

Niet alle jongeren zitten hier dus uit vrije wil?

“Inderdaad. Er is rechtstreeks toegankelijke hulp en niet-rechtstreeks toegankelijke hulp. Bij rechtstreeks toegankelijke hulp kunnen leerkrachten of het CLB een jongere aanmelden. Zo kan er snel en gericht op een hulpvraag ingespeeld worden. Niet-rechtstreeks toegankelijke hulp verloopt via OndersteuningCentra Jeugdzorg (OCJ) of via Jeugdrechter en Sociale Diensten Jeugdrechtbank (SDJ). Zij hebben het maatschappelijk mandaat om in te grijpen bij veront- rustende situaties.”

“We proberen het hele systeem rond een jongere te betrekken”

Vooraan in dit magazine ontdekken we het project ‘pannenkoeken met jeugdrechters’. Zelfs bij zwaardere problematieken is er dus een zekere luchtigheid?

“We proberen altijd het hele systeem rond een jongere te betrekken. In de eerste plaats ouders en andere opvoedingsverantwoordelijken, maar ook jeugdrechters, doorverwijzers en andere partners. Daarbij houden we de contacten zo laagdrempelig mogelijk. Een ontmoeting hoeft niet altijd binnen de strakke kaders van een jeugdrechtbank of klas door te gaan. Sommige van onze deelwerkingen zijn zeer sterk in het aanbieden van dergelijke alternatieve initiatieven.”

Om zo’n initiatieven te realiseren is er natuurlijk voldoende personeel nodig. In de media gaat het vaak over het lerarentekort, maar dat personeelstekort is er ook in jullie sector.

“De sterkte van het onderwijs is dat zij erin slagen om hun verhaal in de media te krijgen. Dat lukt ons minder goed. Maar het is inderdaad een feit dat we soms leefgroepen moeten sluiten omwille van personeelstekort. Of omwille van de moeilijke werksituatie waarbij personeel met agressie of ernstige gebeurtenissen te maken krijgt en op die manier begrijpelijkerwijze uitvalt. Daarnaast draait onze sector 24 op 24 en 7 op 7 op volle toeren. Er moet een voldoende krachtige omkadering zijn om het werk vol te houden. Want laat het net die jongeren zijn die 7 op 7 in de leefgroep verblijven die onze hulp en kwalitatieve aanwezigheid het hardst nodig hebben... (stilte) Maar misschien slaan wij niet snel genoeg op tafel om onze eisen kenbaar te maken. Waarom niet? Omdat wij een maatschappelijke geëngageerdheid hebben en met een kwetsbare doelgroep bezig zijn. Als wij de boel platleggen, gaat dat ten

koste van die kinderen, jongeren en hun gezinnen. Dat is onverantwoord. Die volharding is een mooie en belangrijke basishouding, maar zorgt ervoor dat we minder zichtbaar zijn in de media.”

Ik zou graag afronden met een ietwat onbeleefde stelling: in de ideale wereld is jullie sector totaal overbodig.

“Ik begrijp wat je wil zeggen. Dan spreken we inderdaad echt over de ideale wereld. Ik vrees er echter voor... Als ik zie hoe de maatschappij evolueert en hoe ons wereldbeeld verandert, dan zijn we nog ver weg van die ideale wereld waarin jeugdhulp overbodig is. De complexiteit binnen de leefwereld van die jonge gasten is immens. Enerzijds zijn er de sociale media, maar anderzijds is er ook de enorme druk die zij ervaren om te presteren. We zullen de komende jaren helaas dus nog niet zonder jeugdhulp kunnen... Als ik dan toch mag dromen, dan zou het een stap vooruit zijn als we de intensieve trajecten waarbij jongeren uit hun gezin worden gehaald, geleidelijk aan kunnen afbouwen. Nog sterker inzetten op preventie en ondersteuning in de thuissituatie is dan de voorwaarde. Maar dat kost geld en middelen. Tegelijk moeten we ook niet naïef zijn: er zullen altijd situaties zijn die onverantwoord zijn voor de jongeren of voor hun omgeving. Problematieken zoals onveiligheid binnen de gezinscontext of de instroom van niet-begeleide minderjarige vluchtelingen zullen nooit volledig verdwijnen. De opdracht om voor deze jongeren en hun omgeving te zorgen, blijft dus altijd bestaan. Je merkt het: ik ben niet zo goed in dromen en kom snel terug op de realiteit. De toekomst van onze sector is dus eerder dat we een noodzakelijke schakel zullen blijven in onze maatschappij.” (TB) –

Nieuwe missionaris Uday (27) voelt zich al helemaal thuis in België

“Nog nooit zoveel verschillende soorten brood gezien”

“Het was voor mij nooit een moeilijke keuze om religieus te worden. Ik ben opgegroeid in een familie waar het geloof centraal stond. We baden elke dag en de parochiekerk lag op slechts twee minuten wandelen. Toen ik elf jaar was, voelde ik voor het eerst een roeping, maar pas op mijn vijftiende sprak ik erover met de parochiepriester. Hij raadde me aan om op ‘vocation camp’ (roepingenkamp) te gaan. Daar leerde ik mezelf beter kennen en maakte ik kennis met de salesianen. Toch was het niet zozeer een persoon, maar één zin die me overtuigde van een salesiaans leven. In de biografie van Don Bosco, een boek van meer dan 200 pagina’s, raakte één zinnetje me diep: ‘Studia di farti amare’ (‘Streef ernaar jezelf geliefd te maken’). Die woorden grepen me naar de keel. Ze maakten duidelijk dat het religieuze leven draait om nabijheid, liefde en betrokkenheid. Op dat moment wist ik: dit is mijn weg.”

“Wie kiest voor een salesiaans leven, kiest volgens mij automatisch ook voor een missionair leven. Salesiaan zijn is missionaris zijn. Tijdens mijn studies filosofie en psychologie droomde ik ervan ooit India te verlaten en naar een ver land te trekken. Ik had ook kunnen blijven om les te geven, maar ik voelde dat het leren kennen van nieuwe culturen en mensen een waardevolle stap zou zijn. Gods missie is er niet alleen voor India, maar voor de hele wereld.”

“Er zijn best wat verschillen tussen de salesianen hier en in India. Natuurlijk is er overal het gemeenschapsleven: samen eten, bidden en vieren, maar in India is het toch iets opener, misschien ook minder gestructureerd. Hier ligt de nadruk meer op persoonlijke tijd: stilte, studie en reflectie. Dat betekent niet dat het hier gesloten is, integendeel. Ik ben hier nu vier

maanden en voel me meer dan welkom. Mijn medebroeders helpen me met de taal en met het begrijpen van de cultuur. De leeftijd is wel een opvallend verschil. In India zijn er veel meer leeftijdsgenoten, terwijl ik hier deel uitmaak van een oudere groep. Dan stel je jezelf vragen: pas ik hier wel? Is dit oké voor hen? Maar die twijfels verdwenen snel. Het gaat niet om leeftijd, maar om wat we delen. En hoewel de salesianen hier misschien ouder zijn, hebben ze een jong hart.”

“Ook cultureel zijn er verschillen. Het eerste waar ik aan denk, is het weer. ‘Verschrikkelijk’ was een van de eerste woorden die ik leerde. *(lacht)* Ik kwam in november aan en vroeg me af hoe ik dit zou volhouden zonder ziek te worden. Maar ik paste me snel aan. Ik begin het weer zelfs te waarderen. Ook het eten bevalt me, al eten jullie best vaak brood. In India eet je brood wanneer je ziek bent, met melk. In het begin vond ik het dus vreemd, maar intussen ben ik fan. Er zijn hier zoveel soorten brood en beleg: kaas, ham, confituur... Sommige dingen had ik zelfs nog nooit gezien of geproefd.”

“Ik hoop hier natuurlijk te blijven. Wat ik precies wil gaan doen? In India gaf ik lessen filosofie aan mijn medebroeders. Dat is ook wat ik hier graag zou doen: lesgeven en jongeren iets meegeven. Daarnaast organiseerde ik in India ook ‘youth ministry’, een soort van begeleiding voor jongeren. Waar ik ook kwam, verzamelde ik jongeren om me heen en ging ik met hen in gesprek over het leven, geloof en hun vragen. Dat wil ik hier ook doen. Op een school, een speelplein of gewoon waar jongeren samenkomen: aanwezig zijn, tijd maken, luisteren naar hun verhalen en samen groeien. Ik hoop hen moreel, psychologisch en emotioneel te kunnen ondersteunen en zo, stap voor stap, iets moois op te bouwen.” (TB) –

Uday Kumar Dekkala is een 27-jarige salesiaan uit Madugula, een klein dorp in het zuidoosten van India. In november 2025 kwam hij aan in België om hier als missionaris aan de slag te gaan.

Smartphoneverbod heeft negatieve impact op mentaal welzijn

Uit onderzoek van de KU Leuven blijkt dat een totaalverbod op smartphones op school eerder negatieve dan positieve gevolgen heeft voor het mentaal welzijn van leerlingen. Een strikt verbod zorgt voor een stijging van depressieve gevoelens en eenzaamheid bij kwetsbare jongeren. “Het is vooral belangrijk om met jongeren in gesprek te gaan”, zegt professor Laura Vandenbosch.

Vanaf dit schooljaar geldt er in Vlaanderen een smartphoneverbod in het basisonderwijs en in de eerste en tweede graad van het middelbaar onderwijs. Hoewel het nog te vroeg is om de langetermijnpact te meten, lijkt nieuw onderzoek van de KU Leuven aan te tonen dat zo'n verbod contraproductief werkt voor het mentaal welzijn van leerlingen. Professoren Laura Vandenbosch, Kathleen Beullens, Lara Scheurs en onderzoeker Jana Vereecke bestudeerden scholen die vorig schooljaar al een strikt verbod hanteerden. Het onderzoek focuste specifiek op de impact die het smartphoneverbod heeft op hoe leerlingen zich voelen. “In scholen waar de smartphone volledig werd verbannen, zagen we een stijging in depressieve gevoelens”, vertelt Vandenbosch.

Don Bosco Kortrijk

Ook in Don Boscollege Kortrijk geldt er sinds dit schooljaar zo'n strikt verbod. “In de eerste en tweede graad geldt een volledig verbod op het gebruik van slimme apparaten zoals smartphones, tablets of smartwatches”, vertelt Marie-Jo Pattyn van klas 4C. “In de derde graad is er een gelijkaardig verbod, maar dat geldt enkel tijdens de speeltijden met uitzondering van de middagspeeltijd.”

Althans, zo staat het op papier. In realiteit wordt dit verbod door heel weinig leerlingen goed onthaald of zelfs gerespecteerd. “De meeste leerlingen reageren hier negatief op”, knikt Marie-Jo. “In het begin van het schooljaar werd er nog strenger gecontroleerd en was er veel weerstand bij de leerlingen. Intussen is dat

allemaal wat gaan liggen en houdt er bijna niemand zich nog aan het verbod. Sommige leerlingen halen hun gsm gewoon boven tijdens de lessen.”

Noodgeval

Iets wat Marie-Jo als lid van de leerlingenraad van de tweede graad niet goedkeurt, maar wel begrijpt. “Medeleerlingen kaarten regelmatig aan dat het handig zou zijn als we onze gsm wel zouden mogen gebruiken bij noodgevallen zoals bijvoorbeeld een paniekaanval”, legt ze uit. “Die situaties komen niet heel vaak voor, maar het geeft de leerlingen wel een comfortabeler en zekerder gevoel als je je gsm in zo'n situatie ter beschikking hebt.”

Dat luisteren naar de vragen en wensen leerlingen is volgens professor Vandenbosch cruciaal. “Scholen moeten absoluut in gesprek gaan met de leerlingen”, zegt ze. “Deze generatie jongeren is opgegroeid met een smartphone die altijd binnen handbereik ligt. Als je die plots volledig wegneemt, creëer je onrust en weerstand.”

Eenzaamheid

Zeker voor kwetsbare leerlingen kan het zonder smartphone best 'leeg' aanvoelen en voor een gevoel van

eenzaamheid zorgen. “Er zijn heel wat jongeren die zich wat vaker terugtrekken en het moeilijk vinden om de online en offline wereld van elkaar te scheiden”, legt Vandenbosch uit. “Die leerlingen gebruiken hun smartphone vaak als een soort sociale steunpilaar. Wanneer die wegvalt, komt de eenzaamheid net harder binnen.”

Duidelijkheid

Een smartphoneverbod hoeft dus niet per se negatief te zijn, maar er moet wel duidelijkheid en dialoog zijn. “De meeste leerlingen zijn

eerder neutraal of licht positief, maar willen kaders om beter met hun smartphone om te gaan en inspraak in de regels”, besluit Vandenbosch. Iets wat Marie-Jo bevestigt: “De regels zijn streng en niet duidelijk”, zegt ze. “Het ene moment is het oké om je gsm bij de hand te hebben, op andere momenten helemaal niet. Er hangt in elk lokaal een gsm-hotel om de gsm’s in op te bergen, maar die worden niet benut... Misschien moeten we die weer gebruiken? Maar ook dan moet de school daar wel consistent in zijn.” (TB) –

School

**“Een stoel?
Zet die aan
de kant”**

Met een Educatieve Bachelor lager onderwijs op zak startte ik een nieuw avontuur aan de Universiteit Gent. Een Master of Science in de pedagogische wetenschappen met afstudeerrichting Pedagogiek en Onderwijskunde kon er wel nog bij. Het onderwerp ‘school’ is dan ook al zeven jaar zeer intensief deel van mijn leven. Tijdens mijn schakelprogramma werkte ik kort op Don Boscocampus Sint-Pieters in Gent. Toch ben ik niet beginnen werken in het onderwijs. Ik hou van het doen groeien van kinderen en jongeren, van hen mijn kennis door te geven en samen te zoeken naar wat ze graag willen in het leven. Leren doe je echter niet alleen op de schoolbanken. Je leert elke dag iets, hoe klein dan ook. In het jeugdwerk pakken we leren op een zeer actieve manier aan. Daar ben ik mijn hart verloren en daarom ben ik nu aan het werk in vorming en niet in het onderwijs. Jeugdwerk is niet stilzitten, het is beleven en zo al doende leren. Methodieken gebruiken is dan ook een van mijn favoriete bezigheden. Een stoel? Die heb je zo min mogelijk nodig. Stoelen zijn er om kort op te zitten terwijl we de sessie samenvatten. Anders mogen die van mij aan de kant geschoven worden. Dat maakt voor mij het verschil tussen vorming en school, maar geeft ook de tweestrijd in mij weer tussen liefde voor het onderwijs en liefde voor vorming.

Het vuur van Don Bosco

Don Bosco Straatvisie

Wie zijn jullie?

Don Bosco Straatvisie is een project in Amsterdam voor dak- en thuisloze jongeren en jonge ouders. We doen ons werk omdat wij sterk geloven dat iedereen recht heeft op perspectief, een stem en verbinding. Met een klein vast team en veel stagiairs werken we laagdrempelig vanuit de huiskamer aan vertrouwen en toekomst.

Hoe brandt het vuur?

Het gedachtegoed van Don Bosco vormt de basis van hoe wij werken. Net als hij geloven wij in nabijheid, vertrouwen en het onvoorwaardelijk zien van de mens achter het verhaal. In zowel onze eigen huiskamer als die van de nood- en maatschappelijke opvang zijn wij op een laagdrempelige en gelijkwaardige manier aanwezig. We sluiten aan bij het dagelijks leven van dak- of thuisloze jongeren en jonge ouders, zonder oordeel en zonder vastomlijnde agenda. Door te luisteren, samen op te trekken en ruimte te geven aan hun stem bouwen we aan relaties die veiligheid en vertrouwen bieden. We werken preventief door nabij te zijn, kleine signalen serieus te nemen en samen te zoeken naar perspectief. Zo blijft Don Bosco's overtuiging levend: dat ieder mens talenten heeft en kan groeien wanneer iemand naast hem blijft staan. Betekenisvolle participatie is hierin essentieel. We stimuleren jongeren en jonge ouders om mee te denken en mee te beslissen over hun eigen leven en begeleiding. Hun ervaringen en inzichten doen ertoe, niet alleen in het dagelijks contact, maar ook richting gemeenten en in het meedenken over beleid dat hen raakt. Door hun stem serieus te nemen en zichtbaar te maken, geven we jongeren eigenaarschap en invloed op hun toekomst.

Wat is jullie droom?

- Een wereld waarin geen jongeren of jonge ouders meer dak- of thuisloos zijn.
- Een Amsterdam waarin iedereen een veilige plek heeft om te wonen en op te groeien en waarin preventie, nabijheid en vertrouwen centraal staan.
- Een systeemverandering waardoor onze samenleving deze jongeren niet pas ziet wanneer het misgaat, maar tijdig naast hen gaat staan.
- Dat we ons bereik kunnen uitbreiden naar heel Amsterdam. Nu ontbreekt daarvoor nog de capaciteit, maar onze ambitie is helder. We willen er zijn voor alle Amsterdamse jongeren en jonge ouders met kinderen die steun nodig hebben, zodat niemand tussen wal en schip valt.
- Tot slot hopen we bij te dragen aan een wereld waarin jongeren overal de steun, ruimte en kansen krijgen die zij verdienen.

De juiste cocktail

Bart Decanq - provinciaal

“Bestaat er misschien iets als salesiaanse wiskunde of economie?”, was de vraag van een jurylid tijdens een sollicitatiegesprek voor pedagogisch begeleider. De man gaf daarmee denigrerend aan dat hij dat gedoe rond ‘eigen spiritualiteit’ van congregaties geen warm hart toedroeg: “Waarom dat onderscheid? De scholen die onder deze koepel vallen, zijn toch gewoon allemaal katholiek?” Hij verdiende zijn geld binnen die koepel van Katholiek Onderwijs Vlaanderen en was er waarschijnlijk wel van overtuigd dat er een katholieke economie bestaat. Deze discussies draaien dan uit op de vraag welke school of voorziening beter is of wie zich de beste mag noemen.

Een eigen spiritualiteit bestaat voor een groot deel uit elementen die je ook bij andere groepen kan vinden: er zijn nog andere hartelijke scholen, bijna iedere jeugdvoorziening plaatst de jongere centraal en in verschillende groeperingen komt gelovige zingeving aan bod. De eigenheid van een spiritualiteit bestaat juist in de unieke samenstelling van al die elementen. Het is het recept waarvan iedereen wil weten wat er exact in zit. Het recept herken je bij ons, maar zoals ik mocht ervaren ook in India of in Canada, in Congo, in Oost-Timor, in Indonesië ... in de 136 landen waar Don Bosco aanwezig is.

“Een eigen spiritualiteit bestaat voor een groot deel uit elementen die je ook bij anderen kan vinden; eigenheid draait om de unieke samenstelling ervan”

Als het hebben over salesiaanse spiritualiteit gaat het juist over die specifieke verhouding tussen een hartelijkheid die onthalt, de redelijkheid die grenzen aangeeft en een gelovige zingeving waarbij men zich ‘kan schuren’ aan de traditie. Essentieel in deze salesiaanse cocktail is wat we in ons eigen jargon ‘assistentie’ noemen. Die betrokken aanwezigheid bij kinderen en jongeren is hét ingrediënt dat het geheel kleurt. Regelmatig zie ik artikelen verschijnen als: ‘Nabijheid in de Jeugdhulp. Verhuis het bureau naar de leefruimte’ of ‘Sancties hebben pas effect als de band tussen school en leerling sterk genoeg is, anders duw je spijbelaars net sneller naar de uitgang’. Wat een mooie uitdagingen!

2 belangrijke vrouwen uit Don Bosco's leven

Achter elke grote missie staan vaak stille krachten die de weg effenen. In het leven van Don Bosco waren dat er vele: mannen en vrouwen die hem steunden, inspireerden en begeleidden. Enkele dagen na Internationale Vrouwendag is dit het perfecte moment om twee vrouwen die een grote rol speelden eens in de schijnwerpers te zetten: Don Bosco's moeder Mamma Margherita en Maria Mazzarello, de medestichter van de Zusters van Don Bosco.

Mamma Margherita

Margherita Occhiena, beter bekend als Mamma Margherita, wordt in 1788 geboren in Capriglio, in een hardwerkend boerengezin. Studeren zit er niet in, maar haar geloof geeft haar kracht en richting. In 1812 trouwt ze met Francesco Bosco. Wanneer die negen jaar later onverwacht sterft, staat de jonge Margherita er alleen voor: drie kinderen, een schoonmoeder om voor te zorgen en een leven vol armoede en harde arbeid... Wanneer Giovanni op negenjarige leeftijd zijn beroemde droom heeft, is Mamma Margherita de eerste die erin geloofde dat hij priester zou worden. Ze stuurde hem naar school, begeleidde hem tot aan zijn wijding en stond naast hem toen hij in Turijn begon met zijn werk voor arme en verlaten jongeren. Enkele jaren later, toen Don Bosco haar vroeg om hem te vergezellen in het oratorio van Valdocco, antwoordde ze: "Als u gelooft dat dit de wil van de Heer is, dan ben ik bereid te gaan." Opnieuw een bewijs van hoe centraal geloof in haar leven stond. Haar aanwezigheid in het oratorio is niet te onderschatten: ze creëert er een familiale sfeer, verzorgt het eten en het huishouden, helpt bij de opvoeding van de straatjongens en legt zo met haar zorgzame karakter de basis voor het preventieve systeem dat nu nog steeds als leidraad wordt gebruikt. Mamma Margherita stierf in 1856, drie jaar na de opening van het eerste oratorio en drie jaar voor de officiële oprichting van de Salesianen. Ze wordt herinnerd als moeder, begeleidster en stille kracht achter een beweging die nog steeds leeft.

Maria Mazzarello

Maria Mazzarello wordt geboren op 9 mei 1837 in Mornese, een dorpje in Noord-Italië met ongeveer 1.200 inwoners. Als oudste van 10 kinderen, waarvan er 3 jong sterven, neemt ze mee de verantwoordelijkheid op voor haar jonge broers en zussen. Maria is ongeveer 12 jaar wanneer heel de familie naar de Valponasca trekt, een erg grote maar eenzame boerderij. Ze engageert zich in de parochie en sluit aan bij een pas opgericht groepje van jonge vrouwen die doorheen vorming, gebed en engagement hun geloof gestalte willen geven. Wanneer in 1860 een tyfusepidemie uitbreekt, wordt Maria ziek, doodziek. Tijdens de lange herstelperiode ontdekt ze een nieuwe opdracht: "Ik denk dat God wil dat we ons het lot van de meisjes aantrekken", vertrouwt ze een vriendin toe. Het wordt de start van iets nieuws: Maria leert naaien en opent een naaiatelier voor de meisjes van Mornese. Al snel komen daar een oratorio en slaapplek bij. Wanneer Don Bosco in 1864 Mornese bezoekt, ziet Maria in hem haar eigen droom gerealiseerd. Geleidelijk aan groeit een samenwerking: Don Bosco stuurt raadgevingen en de groep jonge vrouwen zet zich in om zich de 'geest van Don Bosco' meer eigen te maken. In 1872 volgt een nieuwe uitnodiging: Don Bosco wil "voor de meisjes doen wat hij en zijn salesianen voor de jongens doen." Maria zegt overtuigd 'ja' en wordt de eerste overste van de congregatie van de Zusters van Don Bosco. Ze sterft in 1881, amper 44 jaar oud.

Grenzeloos

📍 India

De priesterwijdingen van medebroeders Leo en Nilesch brachten provinciaal Bart Decancq in december en januari een maand lang naar India. Voor iemand die nog nooit buiten Europa reisde, was dat een serieuze sprong in het onbekende. Wat Bart er zag en beleefde, ontroerde hem, maar schudde hem ook wakker. “We doen hier goed werk,” zegt hij, “maar we mogen ons niet in slaap laten wiegen.”

Provinciaal Bart Decancq wakker geschud door bezoek aan het veelzijdige India

“Jongeren die uit de boot vallen niet uit het oog verliezen”

Half december vertrok Bart naar India; kort voor het feest van Don Bosco was hij terug in België. Niet zomaar een plezierreisje, maar een heus werkbezoek. “In onze provincie, Vlaanderen en Nederland, leven en werken vandaag verschillende jonge medebroeders uit India”, legt Bart uit. “Zij hebben ervoor gekozen om als een soort van ‘nieuwe missionarissen’ naar

hier te komen. Waar medebroeders vroeger vanuit onze provincie naar andere continenten vertrokken, zien we nu de omgekeerde beweging.”

Voor hun priesterwijdingen – een belangrijk moment in het leven van een salesiaan – kozen Leo en Nilesch ervoor dat in hun thuisland te doen. Voor Bart de uitgelezen kans om kennis te maken met de families en culturen van ‘onze’ Indische medebroeders. “Samen met mijn broer Hans, die tijdens hun studies theologie hun directeur was, vertegenwoordigden we onze provincie tijdens deze wijdingen”, gaat Bart voort. “Naast deze plechtigheden was het ook een gepast moment om een aantal Don Boscowerken in andere salesiaanse provincies te gaan bezoeken.”

Op vier weken tijd reisden de broers langs Kerala, Trichy, Chennai, Mumbai, Goma, Hyderabad en

“Dit bezoek leerde mij meer bewust bezig te zijn met de verschillende achtergronden en culturen van onze medebroeders”

► Bangalore. Oef. “We hebben zes van de salesiaanse provincies in India bezocht”, verwijst Bart naar het goedgevulde programma. “Wat daarbij opviel, was het verschil in cultuur – zelfs in eenzelfde land. Een vriendin uit de Centraal Afrikaanse Republiek reageerde ooit vinnig tegen iemand die haar ongepast aansprak met ‘jullie, Afrikanen.’ Een continent waarvan we de grootte amper kunnen inschatten en we noemen ze allemaal ‘Afrikanen’. Ik moest daaraan terugdenken, want wij maken die fout ook wel eens wanneer we het over onze Indische

medebroeders hebben. Wat ik geleerd heb uit deze reis is eerst en vooral hoe verschillend de regio's zijn. Andere taal, andere gebruiken, andere manieren om hun geloof te beleven, enzovoort. Noord en Zuid zijn totaal andere werelden... Het leerde mij meer bewust bezig te zijn met die verschillende achtergronden en culturen.”

Die culturele diversiteit raakte, inspireerde en motiveerde Bart. “Een bezoek waar ik echt stil van werd, was in een huis voor straatkinderen in Salem, de geboortestad van onze

medebroeder Anthiyok”, vertelt hij. “Toen ze de ‘witte mensen’ uit het busje zagen stappen, gebaarden ze trots dat we hen moesten volgen voor een rondleiding. Op een gegeven moment stopten ze bij enkele hondenhokken en toverden ze met fierheid twee pups tevoorschijn. Dat was een ontroerend moment, want het stond voor mij symbool voor de warmte van een thuis die ze hier, ondanks de moeilijke leefomstandigheden, vonden. Het was ook een van de eerste doelen van Don Bosco: jongeren een thuis bieden waar ze zich welkom voelen.”

thuis of op straat gezet waren door de familie. Ze probeerden het vertrouwen van de kinderen te winnen en in overleg met de politie werd gezocht naar een oplossing. We hebben heel wat gelijkaardige initiatieven bezocht, maar die kleine kiosk in dat gigantische busstation ontroerde mij. Het was een soort symbolische plek. Ik moest denken aan de begintijd van Don Bosco.”

Het zijn slechts enkele van de vele verhalen die Bart wil ‘meenemen’ naar België: “Ik heb de indruk dat het bij ons allemaal nogal formeel verloopt; via vastgestelde procedures”, zucht hij. “We hebben heel goede scholen en voorzieningen, maar we mogen als salesianen de jonge mensen die uit de boot vallen niet uit het oog verliezen. Voldoende aandacht besteden aan zij die ook in onze werken kansarm zijn, voor wie procedures uitgeput zijn. We mogen ons dus niet in slaap laten wiegen door het goede werk dat we gedaan hebben en doen, maar moeten ook alert blijven voor kinderen en jongeren die minder kansen hebben.” (TB) — ✚

Kleine kiosk

Het is slechts een van de vele aangrijpende momenten. “Een ander moment dat me bijblijft, situeert zich in Bangalore. Op een bepaald moment stopten we even bij het enorme busstation van de stad. Daar stond een kleine kiosk, ongeveer de grootte van vier telefooncellen. Die kiosk was het centrum van waaruit de Don Bosco-medewerkers opereerden. Ze liepen rond in het busstation en keken of ze kinderen en jongeren zagen die zonder begeleiding rondliepen. Jonge kinderen die weggelopen waren van

Speelplaats

“Elke jongere heeft uitlaatklep nodig”

Mijn vrije tijd wordt aan de ene kant gevuld door nog meer aspecten van mijn job: kinderen een goede maaltijd geven tijdens de zomervakantie, gepaard met wat advies als de animatoren het nodig hebben. Anderzijds zijn er ook creatieve uitlaatkleppen zoals kamperen, wandelen, fietsen ... Mijn vrije tijd is altijd zeer gevuld geweest. Ik hield ervan om na school meteen te vertrekken naar de muzieklessen of mijn weekends vol te plannen. Vrije tijd vind ik dan ook een cruciaal aspect in het leven, zeker bij jongeren. Die uitlaatklep moet er zijn. We mogen namelijk niet uit het oog verliezen hoe vrije tijd ervoor kan zorgen dat jongeren zich engageren, ontplooiën en kunnen opladen om terug aan de slag te gaan. Als er geen balans is tussen aspecten waar je energie van krijgt en energie aan moet geven, heb je de kans om jezelf te verliezen. Met pijn in het hart kijk ik dan ook naar jongeren die geen ruimte of kansen krijgen/hebben om vrije tijd in te vullen. Die geen ‘speel’plaats in hun leven hebben. Spel staat ook centraal in vormingen. Als iemand me vraagt wat ik heb gedaan op cursus, dan kijken ze toch vaak eens raar op: ‘Wat bedoel je, je hebt een hele dag rondgelopen als smurfin? Waarom?’ Om jongeren te tonen dat het oké is om jezelf te laten gaan, je te verkleden en je helemaal in te leven in een thema. Een speelplaats is voor mij dan ook een plaats waar jongeren zich kunnen laten gaan, hoe zot ze dan ook willen zijn. Schminkkoffer en verkleedkledij in de hand.

Pesten in Oekraïne en België

Twee werelden, één probleem

Pesten is een probleem dat overal ter wereld voorkomt, maar niet overal in dezelfde vorm. Culturele waarden en normen bepalen hoe mensen met elkaar omgaan. In dit artikel wordt het verschil tussen pesten in Oekraïne en België besproken aan de hand van het verhaal van Maria, een 15-jarig meisje uit Oekraïne dat zowel in haar thuisland als in België werd gepest.

Biografie en keerpunt

Maria is een 15-jarig meisje uit centraal Oekraïne. Ze is vriendelijk en gevoelig, maar werd al van jongs af aan gepest door klasgenoten en soms ook door familie vanwege haar gewicht, wat haar zelfvertrouwen sterk beïnvloedde. Aan het begin van de oorlog in Oekraïne verhuisde Maria naar haar oma in West-Oekraïne, terwijl haar ouders naar België gingen. Door stress begon ze anders te eten en kwam ze veel aan. Later verhuisde ze ook naar België, waar ze nieuw eten ontdekte, zoals chocolade en wafels. Haar gewicht steeg tot 113 kilogram, maar in het begin zag ze dit niet als een probleem. Het keerpunt kwam op de OKAN-school. Maria werd verliefd op een jongen, maar zijn vrienden pestten haar vanwege haar gewicht. Toen besepte ze dat ze haar leven wilde veranderen, en dat gaf haar de motivatie om aan zichzelf te werken.

Don Bosco staat voor jongeren kansen geven, dus doen wij dat met veel plezier! Klas 5DA-GM van Don Bosco Sint-Denijs-Westrem ging aan de slag om deze pagina in te vullen naar hun eigen wensen. Het resultaat is onderstaand artikel dat zowel inhoudelijk als op vlak van vormgeving door leerling Arina in elkaar werd gestoken.

Hoe zag het pesten eruit?

Pesten in Oekraïne

Volgens Maria is pesten in Oekraïne vaak direct, agressief en gebeurt het meestal in groepen. Het is vaak fysiek en emotioneel zwaar. Voorbeelden zijn:

- Dingen naar haar gooien, zoals bommetjes
- Fysieke gevechten en slaan
- Openlijke vernedering op school of op straat
- Haar persoonlijke spullen vernietigen of in de vuilnisbak gooien
- Opsluiten in donkere ruimtes op school
- Haar eten afpakken of haar uithongeren

Dit soort pesten gebeurt vaak zonder gevolgen voor de daders. Politie of school grijpt nauwelijks in, omdat ze andere problemen belangrijker vinden. Pesten wordt daar soms zelfs als “normaal” of “grapje” gezien.

Pesten in België

In België is pesten vaak minder fysiek, maar nog steeds schadelijk. Het is vaak subtieler en sociaal gericht.

Voorbeelden zijn:

- Mensen maken nare opmerkingen over haar
- Duwen of kleine fysieke aanrakingen
- Gemene opmerkingen over haar uiterlijk en haar familie
- Achter haar rug praten of roddelen
- Sociale uitsluiting, zoals negeren in de klas

Hier zijn mensen vaak minder boos en agressief, maar het kan nog steeds heel pijnlijk zijn. Scholen, politie en organisaties zoals CLB grijpen sneller in om slachtoffers te helpen. Daardoor is het veiliger om over problemen te praten en steun te krijgen. Mensen letten minder op uiterlijk en lichaam, omdat er meer aandacht is voor respect en regels.

Samenvatting

Pesten bestaat overall, maar in Oekraïne is het vaak fysieker dan in België. In België zijn er strengere regels en meer hulp van school, politie en organisaties zoals het CLB/SLB. Het verhaal van Maria toont dat pesten veel schade kan doen. Daarom is het belangrijk niet stil te blijven en te praten met ouders, leerkrachten, politie of hulporganisaties. Hulp vragen is een belangrijke stap om jezelf te beschermen.

Verandering en herstel

Na ongeveer een half jaar viel Maria 28 kilogram af. Ze voelt zich nu beter, zowel fysiek als mentaal. Ze krijgt vaker complimenten, niet alleen van vrienden, maar ook van onbekenden. Ze blijft werken aan haar gezondheid, vooral met steun van haar ouders en goede vrienden. Maria zegt: “Pesten doodt je motivatie, omdat iedereen zegt dat je altijd zo zal blijven. Maar je kan jezelf niet veranderen zonder hulp van de mensen die het dichtst bij je staan.”

Hulp vragen is een belangrijke stap om jezelf te beschermen.

Vrijwilligersorganisatie 2GO vzw helpt kwetsbare jongeren aan een rijbewijs

“Veel jongeren missen de middelen om praktijkervaring op te doen”

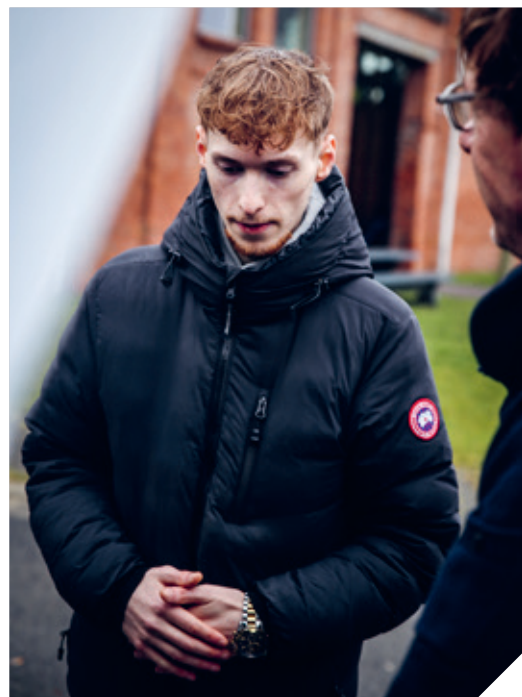
Het is een doordeweekse – of correcter: doorweekte – voormiddag op bedrijventerrein De Punt in Gentbrugge. Een compacte leswagen staat klaar in de overdekte garage. Dubbele pedalen, tankkaart in het dashboardkastje, agenda netjes ingevuld via de gebruiksvriendelijke app. Bij de wagen staan drie mensen op ons te wachten: vrijwilliger Koen, lesnemer Jerco en Marc, vice-voorzitter van 2GO Gent. Wat hier gebeurt, lijkt op het eerste gezicht op een rijles, maar het is veel meer dan dat. Wat hier plaatsvindt, is een oefening in verantwoordelijkheid: samen aan de toekomst bouwen.

2GO vzw helpt als vrijwilligersorganisatie kwetsbare jongeren om hun rijbewijs te halen wanneer dat via de klassieke weg moeilijk of onhaalbaar is. Opgericht in 2021 telt de vzw vandaag al acht vestigingen: Antwerpen, Leuven, Mechelen, Brugge, Lokeren, Gent, Genk en Lier.

In dat sociale traject rond rijbewijsbegeleiding voor kanszoekende jongeren koppelt de vzw heel concreet jongeren zonder netwerk of financiële middelen aan vrijwillige rijbegeleiders, die hen stap voor stap voorbereiden op het praktijkexamen. Met steun van lokale partners wil 2GO zo mobiliteit toegankelijk maken voor wie anders langs de kant blijft staan – omdat een rijbewijs vaak letterlijk het verschil betekent tussen vastzitten en vooruit kunnen.

Duwtje geven

Koen is vandaag zo'n half jaar actief als rijbegeleider. Hij is als vrijwilliger actief in meerdere Gentse organisaties, maar 2GO Gent raakte een gevoelige snaar. “Omdat er een duidelijk doel achter zit”, legt hij uit. “Je werkt samen met de jongere naar een concreet eindpunt: het praktijkexamen, en met wat geluk vervolgens het rijbewijs. Je ziet vooruitgang, en je voelt dat het een verschil maakt. Bij het examen ben ik ook de begeleider die in de wagen plaatsneemt. Dat maakt het allemaal extra spannend. Maar ook motiverend.”

Koen dacht aanvankelijk dat hij vooral rijtechniek zou doorgeven, maar merkte al snel dat de begeleiding over meer gaat dan rijden alleen: het vertrouwen dat je een jongere geeft, is minstens zo belangrijk als de technische instructies. “Veel jongeren hebben weken of maanden gestudeerd op hun theorie, maar missen vervolgens de middelen of het netwerk om praktijkervaring op te doen. Ik ben blij dat ik dan

“We zijn geen rijsschool, we begeleiden jongeren. Dat is een groot verschil”

► dat duwtje kan geven. Bovendien zit er geen financiële druk achter. Is hij niet geslaagd? Dan doen we verder. We blijven rijden tot iemand er klaar voor is, of toch zolang het voorlopig rijbewijs dat toelaat.”

De organisatie ondersteunt de vrijwilligers maximaal: de planning van de leasewagen gebeurt vlot via de app, de sleutel is via een box met cijfercode gemakkelijk beschikbaar en verzekeringen en tankkaart zijn geregeld. Vrijwilligers moeten enkel tijd en engagement meebrengen: 2GO Gent rekent op twee uur per week. Meer mag. Minder kan soms. Vooral de regelmaat van de begeleiding is cruciaal.

Begeleiding. Het woord is gevallen. Want om conflicten met klassieke rijtscholen te vermijden, mag er niet gesproken worden over rijlessen. “Wij zijn inderdaad geen rijtschool”, benadrukt vice-voorzitter Marc. “Dat moet echt correct benoemd worden. Wij begeleiden. Dat is een groot verschil. Er is geen commerciële relatie, er zijn geen pakketten van pakweg twintig betaalde uren. 2GO Gent schrijft kandidaten in als privébegeleiders, maar het is in de eerste plaats inhoudelijk betekenisvol.”

Werkzoekend

De jongere die door Koen begeleid wordt, is Jerco. Hij is net afgestudeerd en zoekt volop werk. Maar zonder rijbewijs is dat niet zo evident. “Heel veel jobs vereisen dat je auto kan rijden”, vertelt hij. “Zonder ben je afhankelijk van bus of trein. Als die vertraging hebben, heb je een probleem. En we wonen hier in Vlaanderen, waar dat risico extra groot is. (lacht) Daarom volg ik deze begeleiding. Voor mijn theoretisch examen slaagde ik de eerste keer, maar ik heb

Van links naar rechts: begeleider Koen, jongere Jerco en vice-voorzitter Marc.

“Alleen al in de regio Gent staan tientallen jongeren op de wachtlijst”

nu eenmaal niet het nodige netwerk om iemand te vinden die mij vervolgens les kon geven.” Via een kennis vernam hij het bestaan van 2GO Gent en hij schreef zich in. Na enkele maanden op de wachtlijst mocht hij starten. Hij begon letterlijk van nul. “Wat de jongeren betreft, werken we met duidelijke criteria”, verduidelijkt Marc. “De jongeren mogen maximaal 30 jaar zijn, moeten geslaagd zijn voor hun theoretisch examen en mogen financieel niet voldoende draagkracht

hebben om een rijtschool te betalen. Verder mogen ze geen netwerk hebben dat hen kan begeleiden. Die lijst criteria maakt de vraag niet kleiner – wel integendeel: alleen al in de regio Gent staan tientallen jongeren op de wachtlijst. Sommigen hebben al een buitenlands rijbewijs dat hier niet geldig is, anderen hebben simpelweg niemand die naast hen in de wagen kan zitten. Maar een rijbewijs is vandaag hoe dan ook een sleutel tot participatie. Zonder bots je op een plafond.”

“Het is makkelijker als er iemand naast je zit die gelooft dat het gaat lukken”

Helder en haalbaar

Als één ding duidelijk mag zijn, dan wel dat 2GO Gent vrijwilligers nodig heeft. Er zijn voorwaarden, maar die zijn heel haalbaar: minstens acht jaar rijervaring, geen recent rijverbod, een verplichte vorming – die gratis via 2GO Gent wordt aangeboden – en een engagement van ongeveer twee uur per week. “Hoe meer vrijwilligers, hoe meer jongeren we vooruit kunnen helpen”, zegt Marc. “Zo eenvoudig is het.”

Geen verlammende zenuwen

Maar genoeg over plafonds: tijd voor verkeersborden, bochten en richtingaanwijzers. Kortom: tijd voor de les. “Het is iets anders dan een scooter, waar ik wel al mee kon rijden”, glimlacht Jerco bij het instappen. “Veel groter. En de handelingen kende ik totaal niet. De eerste keer was er dan ook stress, maar geen verlammende zenuwen. Koen heeft mij direct op mijn gemak gesteld. Stap voor stap zijn we beginnen oefenen, en na drie lessen zat de basis al in mijn hoofd.”

“Op een bepaald moment is autorijden niet meer mechanisch nadenken, maar een automatisme”, beaamt Koen. “Vanaf dan komt er ruimte om echt het verkeer

te leren lezen. Na enkele lessen ging het schakelen inderdaad vlot. En de verkeersborden herkent Jerco intussen ook correct. Zo konden we al snel het bedrijventerrein verlaten en verder oefenen in de rustige gemeenten rond Gent.”

Tijdens de rit valt op hoe sterk Koen inzet op eigenaarschap. “Dit is jouw wagen”, zegt hij voor de start tegen Jerco. “Jij bent kapitein van het schip en moet navigeren.” “Het is veel makkelijker als iemand naast je zit die gelooft dat het gaat lukken”, zegt Jerco daarover. “Je bouwt een relatie op. Dat is misschien nog belangrijker dan de rijtechnieken zelf.”

“En het is maar twee uur per week”, vult Koen aan. “Voor veel mensen is dat perfect haalbaar. Bovendien krijg je er veel voor terug. Net als de jongere zelf. Een rijbewijs verandert misschien zijn of haar wereld niet, maar het opent deuren: naar werk, zelfstandigheid, mobiliteit, eigenwaarde ...”

De les is voorbij. Jerco parkeert de leasewagen netjes in de garagebox, Koen klikt het grote magneetbord met ‘2GO’ van het dak. De sleutel terug in het kastje met cijferslot, zodat de volgende vrijwilliger die kan komen ophalen. Voor ons is duidelijk: hier wordt niet alleen gereden. Hier wordt toekomst geoefend. (HD) – 𐄂

Volg je ons al?

⚡ OUD-HEVERLEE

In januari organiseerde Don Bosco Vorming & Animatie een eerste Momentumsessie, een initiatief dat ruimte wil maken voor ontmoeting, verdieping en uitwisseling. Onder de titel 'Als de stilte komt' nam gastspreker Manu Keirse de deelnemers mee in een verhaal over verlies en rouw bij kinderen en jongeren.

⚡ WIJNEGEM

Zuster van Don Bosco Maria Beirens krijgt een eigen straat in Wijnegem. Ze zette zich jarenlang in voor de schipperskinderen in het Don Bosco-internaat Wijnegem én redde tijdens de Tweede Wereldoorlog zeventig Joodse kinderen. Daarvoor kreeg ze ook een eremedaille van de Joodse gemeenschap in Antwerpen.

HEVERLEE ➡

2026 is het 'Jaar van de Vrijwilliger' en dat kan niet onopgemerkt voorbijgaan. Tijdens een campagne in de geest van Don Bosco werd een willekeurige vrijwilliger, instructor Jan van Bosco Base, op een creatieve manier in de bloemetjes gezet. De video kan je bekijken op onze website.

⚡ GROOT-BIJGAARDEN

De bouwwerken van het nieuwe provinciaal zijn al een tijdje bezig, maar schieten intussen op. Als alles goed verloopt, kunnen de algemene diensten van de Don Bosco Centrale een aantal dagen na het verschijnen van dit tijdschrift hun intrek nemen in het gebouw.

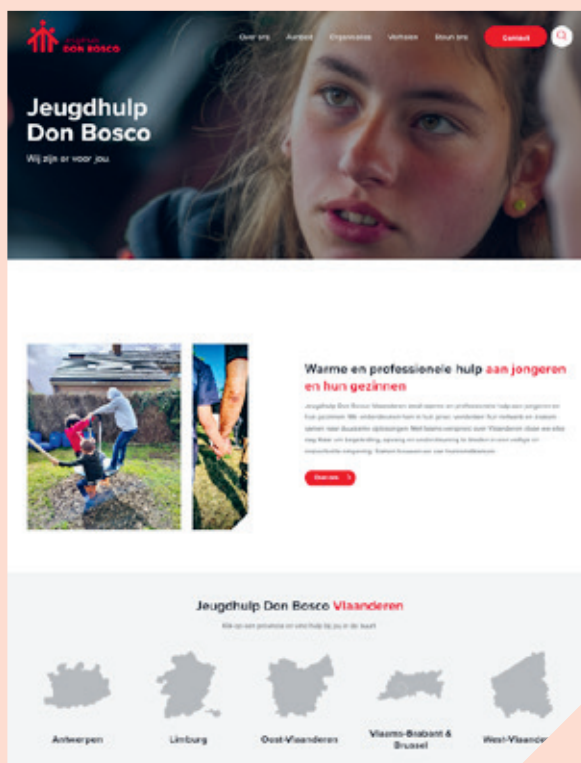
RIJSWIJK

Na jaren van onzekerheid is er eindelijk hoopvol nieuws voor Don Bosco Rijswijk. De gemeente Rijswijk wil namelijk een nieuw gebouw realiseren waarin het jeugdwerk kan doorgaan én verder kan groeien. De gemeenteraad moet nog een definitief besluit nemen, maar het voorstel is alvast hoopgevend.

INDIA

In december 2025 en januari 2026 werden salesianen Leo en Nilesh tot priester gewijd in hun thuisland. Om dit heuglijke moment ook met hun vrienden in België te vieren, vond op zaterdag 21 februari een dankviering in Oud-Heverlee plaats.

EKKLO

Jeugdhulp Don Bosco Vlaanderen zit in een nieuw jasje. Herkenbaar? Dat klopt, want de nieuwe huisstijl en website zijn gelijk aan de huisstijl die onze provincie in 2023 lanceerde. Het belangrijkste element: ons logo dat wereldwijd herkend wordt.

*“In Kana wordt een bruiloft gevierd.
Maria, de moeder van Jezus, is op het feest.
Ook Jezus en zijn leerlingen zijn uitgenodigd.
Maar de wijn raakt op. Maria ziet dat en
signaleert het aan Jezus. Aan de bedienden
zegt ze: “Doe maar wat Hij jullie zegt.”
Zes stenen watervaten veranderen in de
beste wijn. Het is Jezus’ eerste optreden.”*

Johannes 2, 1-12

De Strenna (jaarspreuk) 2026: *“Doe maar wat Hij jullie zegt”*, komt uit het evangelieverhaal dat we kennen als ‘de bruiloft van Kana’. Het is een verhaal dat tot de verbeelding blijft spreken. Water in wijn veranderen, en dan nog in de beste wijn: wie zou dat niet willen kunnen? Met dit teken begint volgens de evangelist Johannes het optreden van Jezus. Dat gebeurt niet in een tempel of in een synagoge, maar op een trouwfeest. Op zo’n feest ontmoeten families elkaar, wordt er geluisterd en gesproken, gedanst en gezongen, gegeten en gedronken. De liefde en het leven worden gevierd.

Wellicht is de moeder van Jezus al van bij het begin van het huwelijksfeest aanwezig. Jezus en zijn leerlingen arriveren later. Maar het feest dreigt rampzalig te eindigen: de wijn raakt op! Het is Maria die de dreigende schande voor de families opmerkt en dat signaleert aan haar zoon. Jezus lijkt eerst wat afstandelijk te reageren: *“Vrouw, wat wil je van mij?”* Maar Maria heeft vertrouwen en zegt aan de bedienden: *“Doe maar wat Hij jullie zegt, wat het ook is.”* Jezus laat zes stenen waterbekken vullen tot aan de rand. Ze waren bedoeld voor de rituele reiniging die bij een joods huwelijk hoort en ze zijn elk goed voor

ongeveer 80 à 120 liter. Die enorme hoeveelheid water verandert in wijn. En het is geen ordinaire tafelwijn. De ceremoniemeester wordt erbij gehaald. Hij reageert verbaasd, maar met kennis van zaken: *“Iedereen zet zijn gasten eerst de beste wijn voor, en als ze dronken zijn de minder goede. Maar u hebt de beste wijn tot het einde bewaard.”*

De Strenna 2026 richt de schijnwerper op de houding van Maria, op haar dienstbaarheid en haar groot vertrouwen. Zij is attent voor wat gebeurt, is beschikbaar en handelt dienstbaar. *“Vrij om te dienen,”* luidt de ondertitel van de Strenna. Tot die houding worden wij, in de geest van Don Bosco, ook vandaag uitgedaagd.

Maar er is nog iets in dit verhaal dat mij aan Don Bosco doet denken. Jezus begint zijn optreden op een feest. Daarmee maakt de evangelist onmiddellijk duidelijk: hier is geen asceet aan het werk die boete preekt, maar wel een bringer van vreugde en wel van vreugde in overvloed! En dat deed Hij toen in onzekere en moeilijke tijden. Het is vandaag niet anders. Daarom worden wij zoals Jezus en in de geest van Don Bosco geroepen om vreugdebengers en mensen van hoop te zijn. (PM) – ✠

“Opa verzamelde Mariabeeldjes van over heel de wereld”

Geloof is voor mij lange tijd iets heel abstracts geweest. Ik ben zelf niet gedoopt, maar besloot toch om Rooms-Katholieke Godsdienst te volgen tijdens mijn bachelor. Ik wilde weten hoe de lessen godsdienst een opening konden zijn om het te hebben over religie. Een cruciaal stuk van geloof is voor mij dan ook een openheid naar de blik van anderen. Hoe kunnen we allemaal samen de wereld zo aangenaam mogelijk maken? Is dat niet waar veel mensen naar op zoek zijn in geloof? Een manier om samen te leven en richting te krijgen? Iets wat ik jongeren in het jeugdwerk ook probeer mee te geven. Geloof is voor mij aan de andere kant ook iets heel familiaal. Mijn opa verzamelde Mariabeeldjes van over heel de wereld en maakte met drijfhout kerststallen. Zo kreeg geloof voor mij een uitingsvorm. Opa, die uren bezig was om toch maar het juiste stukje hout te vinden. Mijn familie, die op reis keek of we geen beeldje zagen. En ik, die nu bij het bezoeken van een kerk steeds een kaarsje brand voor opa. Het laten voelen dat we aan elkaar denken. De laatste jaren leer ik geloof op een andere manier kennen. Mijn vriend is gelovig en als ik kan ga ik met hem mee naar de eucharistieviering. Soms wat onwennig. Wat zullen de mensen denken als ik blijf zitten tijdens de communie? Nadien blijken die twijfels steeds onterecht. Alle aanwezigen willen gewoon samen zijn en voelen dat er iemand hen ziet, een oogje in het zeil houdt en hen de weg helpt zoeken.

Avondwoordje

Je hebt ze misschien nog aan het werk gezien? De archeologen die met troffels en penselen laagje per laagje van het verleden blootleggen. Vanaf de fundamenteën heeft de ene laag zich gedurende eeuwen op de andere vastgezet. Opvoeding doet er geen eeuwen over, maar heeft ook tijd nodig. De vergelijking kwam bij mij op bij het beluisteren van een lied van Wannes Cappelle: “Ach, doe maar op ‘t gemak, m’n kind. Ge moet u nie’ spoeien. Ge moet traagskes groeien. Ge moet in laagskes groeien”. Opvoeden is een goed fundament leggen en laagje per laagje met geduld opbouwen. (BD)

Een thuis voor jongeren.